

OnlyFans For Therapy

VERONA VERBAKEL

Traumahandel

Aïcha Mouhamou

Gezien op 08 mei 2025

Arenberschouwburg, Antwerpen

Een trauma dringt zich telkens opnieuw op. Er is geen medische oplossing—enkel therapie: levenslang, wekelijks, duur. Wie draagt die kost? Het slachtoffer, de dader, of de samenleving? Welke persoonlijke strategieën resten er over om geestelijke zorg toegankelijk te houden? In de voorstelling 'OnlyFans for Therapy' onderzoekt Verona Verbakel deze vragen op scherpe en kwetsbare wijze.

20 MEI 2025

In 'OnlyFans for Therapy' ontvouwt zich iets wat je het best kunt omschrijven als een videodagboek: een intieme, fragmentarische inkijk in hoe Verbakel haar persoonlijke trauma probeert te verwerken. Het voelt alsof we als toeschouwer worden toegelaten tot een kwetsbaar proces dat zich doorgaans buiten het podium voltrekt. Maar zijn we werkelijk toeschouwer – of eerder een betalend publiek dat zich schaart rond het intieme lijden van een ander? Waar ligt de grens tussen empathie en (zelf)exploitatie; wanneer wordt kwetsbaarheid een

vorm van traumaporno?

Tijdens de voorstelling zit Verbakel vrijwel continu achter haar laptop aan een tafel. Ze schakelt tussen verschillende video's en bepaalt zo wat wij te zien krijgen. Ze toont ons haar verwerkings- en maakproces, met beelden van een handcamera die haar emoties en herinneringen vastleggen. Van zij die woedend voor het gerechtsgebouw staat waar ze als vijfjarige moest getuigen, tot momenten in bed waarin ze triggermomenten opsomt – van de pistachegroene tinten uit de jaren '70 tot grijze auto's of hamsters. Terwijl ze de beelden voor ons afspeelt, staart ze stoïcijns voor zich uit. Ze behoudt de volledige controle over het verhaal. Ze is de regisseur en strateeg ervan.

Haar houding weerspiegelt het platform waar de titel naar verwijst: OnlyFans. Dit digitale platform draait om de directe economische uitwisseling tussen maker en publiek. Hoewel het oorspronkelijk voorgesteld werd als ruimte voor uiteenlopende vormen van *content*-creatie, verwierf het vooral bekendheid als marktplaats voor seksueel expliciete beelden. Makers – veelal vrouwen – kapitaliseren hierbij op hun eigen lichaam, intimiteit en persona, binnen een systeem waarin autonomie en performativiteit samenkomen. De kracht van het platform schuilt in de zelfregie: de maker bepaalt wat zichtbaar wordt, tegen welke prijs en voor welk publiek.

Verbakel verkoopt niet alleen haar verhaal, maar in zekere zin ook zichzelf – op de vloer, letterlijk, als performer. De ticketprijs die we als toeschouwer betaald hebben wordt zo bijna een symbolische bijdrage aan het helingsproces dat door deze voorstelling mogelijk wordt gemaakt. Een artistiek verantwoorde variant van een platform als OnlyFans – maar dan geconceptualiseerd, geabstraheerd en esthetisch verantwoord? Tactisch zelfgebruik, of existentiële uitverkoop?

De grens tussen die twee lijkt vaag, aangezien het ene het andere nodig heeft om de gewenste reactie van het publiek uit te lokken. Dit wordt pijnlijk duidelijk wanneer we een scène zien waarin Verbakel geparkeerd langs de weg in haar auto zit en reviews voorleest van de jeugdzorginstelling waar ze zelf als tiener verbleef. Reacties als “leuke instelling, heb er zelf ook gezeten, zeker een aanrader” brengen ons in een staat van verwarring: moeten we lachen of zijn we in shock? Het beeld eindigt met Verbakel die in haar auto in tranen uitbarst – niet het gepolijste huilen van een geënceneerd moment, maar het rauwe, ongefilterde soort dat met gesnik en gesnotter gepaard gaat. Terwijl ze blijft huilen, richt Verbakel haar blik heel duidelijk op ons. Ze lijkt te zoeken naar de reactie die wij, als publiek, voelen. Genieten we van deze pijn? Voelen we medeleven?

Wat is sociaal meer stigmatiserend – je lichaam verkopen op een digitaal platform of je trauma op de theatervloer?

Opmerkelijk is wel de interne paradox die zich gaandeweg manifesteert. In een beeld waarin Verbakel overleg pleegt met iemand die haar dramaturgisch begeleidt, zegt ze expliciet: “Ik wil niet dat er recensies verschijnen waarin het alleen maar over mijn verhaal gaat.” Toch is dat ergens onvermijdelijk, want de voorstelling *is* haar verhaal.

‘OnlyFans for Therapy’ verkent zowel de maatschappelijke als de persoonlijke dimensies van trauma. Het idee zelf is fascinerend: een persoonlijk

psychologisch proces opvoeren als een performance, zodat het publiek betaalt voor (de toegang) tot dat proces. Het roept de vraag op: wat is de werkelijke prijs van trauma, en waar ligt de grens tussen zelfexpositie en kunst? Wat is sociaal meer stigmatiserend – je lichaam verkopen op een digitaal platform of je trauma op de theateervloer? En wanneer worden deze handelingen gerechtvaardigd, mits het ten dienste staat van een hoger doel: het behoud van je mentale welzijn?

Toch blijft de voorstelling, ondanks haar diepgravende thematiek, enigszins afstandelijk. We krijgen een reeks videodagboeken te zien, maar de grote catharsis blijft uit. Die afwezigheid voelt echter niet als een tekort, maar als een bewuste keuze – want ook trauma manifesteert zich zelden als één grote, theatrale ontlading. Het sijpelt traag door, nestelt zich in het lichaam, wordt deel van de dagelijkse logica. 'OnlyFans for Therapy' doet precies dat: het belichaamt een voortdurende staat van verwerking, waarin het onvermogen om écht te helen onderdeel wordt van het narratief.

Verbakels werk positioneert zich daarmee op de grens tussen persoonlijke getuigenis en politieke aanklacht. Door haar kwetsbaarheid strategisch te ensceneren, legt ze het systeem bloot dat kwetsbaarheid structureel voortbrengt en vervolgens individualiseert. Dat is misschien de meest scherpe verdienste van deze voorstelling: niet enkel tonen wat trauma met een mens doet, maar ook wat onze samenleving ermee doet. In een tijd waarin zelfhulp en zelfzorg vaak de plaats innemen van structurele zorg, stelt 'OnlyFans for Therapy' een ongemakkelijke, maar noodzakelijke vraag: wie kan zich heling permitteren – en tegen welke prijs?